

154. Ó, én két szemeim, ti az Úrra nézzetek

Vad Péter Zsigmond

1. Ó, én két sze-me - im, ti az Úr-ra néz - ze - tek, Hogy ke-gyel-mes hoz - zám, min-den-kor el-higy - gyé - tek;

5
Az ő nagy sze - rel - mét, hoz - zám nagy jó - vol - tát Min-den-kor hir - des - sé - tek.

2. Megragadlak, Uram, az én igaz hitemmel, Reád támaszkodom erős reménységemmel,
Amíg meg nem hallgatsz, el sem is bocsátlak Az én lelki kezemmel.

3. Felindítlak téged nagy nyomorúságimmal, Az én bűneimnek számtalan sokságával;
Mindaddig kiáltok, míg bé nem kötsz engem Szent irgalmasságoddal.
4. Ó, mennybéli Isten, te vagy én reménységem, Kinek hatalmában, kezében ellenségem;
Ott vagy te, Úr Isten, én nagy segítségem, Ahol nincs reménységem.
5. Tanítsál meg engem a te igaz utadra, Hadd jussak el rajta a te igazságodra;
Ellenségeimet gonosz szándékukban Ne engedd szabadjára.
6. Ha tebenned, Uram, nem reménykedtem volna, A nagy bánat miatt megemésztettem volna;
Az élőknek földjén a te javaidat Meg nem láthattam volna.
7. Azért, ó, én lelkem, serkentsd fel te magadat: Mit töröd, fárasztod nagy bánatban magadat?
Majd meg fogod látni Uradnak jóvoltát, Csak el ne hagyd magadat.